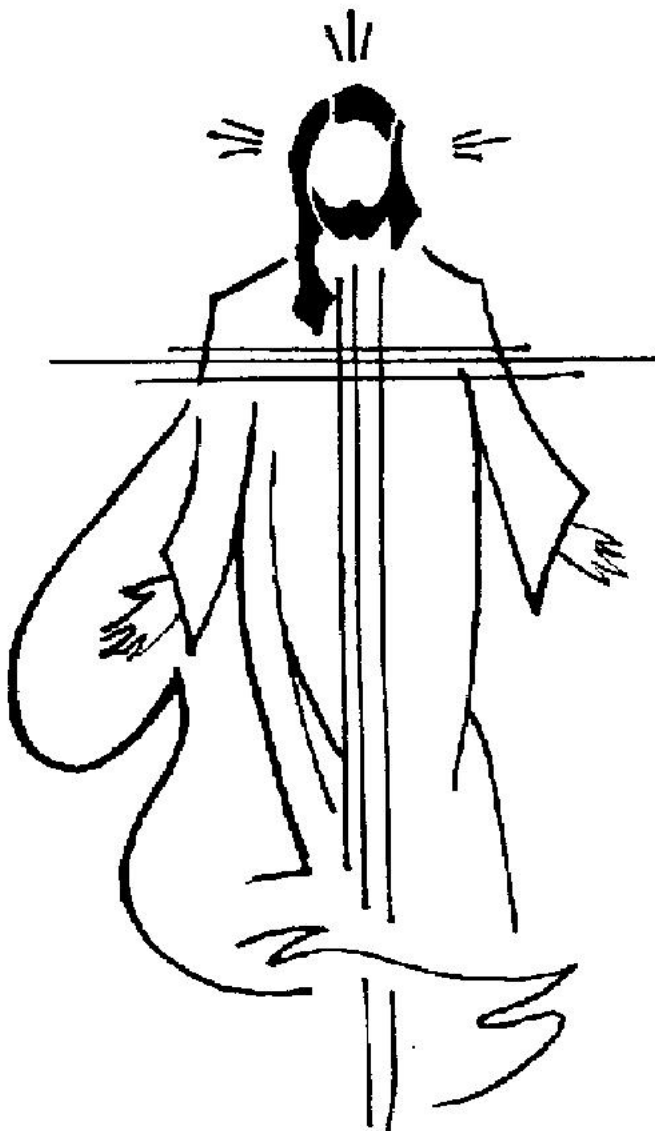


There is no translation of this article

След дългия четиридесетдневен период на подготовка ние вчера вечерта се приближихме до вратата на нощта, която наричат Велика. В нея ни въведе облеченият с празнични одежди свещеник, който носеше запалената Пасхална свещ. В сумрачната църква блещукането на огънчето на свещта бе като радостен предвестник за настъпващия ден. Светлината Христова! Изпълнили църквата, верните палеха своите свещи от горящата Пасхална свещ. И храмът внезапно се изпълни със светлина. Разбуди се мълчания от три дни орган. От олтара полетя в света първото празнично „Алилуя!”. Настъпи Пасха!



А днешната Пасхална света литургия – тя е публичното тържествено провъзгласяване на вестта, която още миналата нощ пробуди сърцата на вяращите: „Христос

възкръсна! Наистина възкръсна!”

Много хора спонтанно се поддават на настроението на Пасхалната радост, дори ненапълно осъзнавайки защо днес трябва толкова да се радват. Но онези, които участват в тържествената меса на Великден, трябва да си дават тази сметка. И литургията на днешния празник много помага за това. Още в началото по време на четивата пред нас се изправят трима щастливци, станали свидетели на възкресението: Магдалина, Петър и Йоан. Те първи узнали, че Бог не може да бъде убит. Те първи осъзнали, че поражението и дори смъртта невинаги означават, че това е краят. Те първи нагледно се убедили, че Този, Комуто се доверили, Този, на Когото заложили, Този, с Когото свързали своя живот и своето бъдеще – е по-силен от Каяфа, по-силен от Синедриона, по-силен от Пилат и неговите войници, по-силен от палачите, бича, от гвоздеите и кръста, и дори по-силен от самата смърт и от камъка, затворил гроба!

Истинско щастие! Техният Исус е жив! Той победоносно преминал през бездната на страданията, изпитанията, униженията. Той скъсал оковите на смъртта. Днес нищо не го заплашва – след тази чудесна нощ на Него се дава всяка власт на небето и на земята. Днес Той е Kyrios – Господ, и оттук нататък Той ще диктува условията.

Ние принадлежим към групата на хората, която множество пъти е преживявала поражение. Ние също щяхме да бъдем на седмото небе от радост, ако можеше да ни се удаде да възкресим онова, което със сила или с измама са ни взели, онова, за което са ни се присмивали, онова, с което ни се е наложило да се разделим, което е умряло и е било погребано. Но хайде да се утешим днес, защото това е възможно! Замаяни от радост, първите свидетели на Възкресението: Петър, Йоан, Магдалина, а след тях и десетки други, носят днес на всички притеснени, излъгани, изплашени, загубили и неуверени в утрешния ден хора и народи онази щастлива пасхална вест: запомнете винаги, че ако безусловно се уповавате на Бога, ако изпълнявате Неговата воля и ако Му бъдете верни дори в най-черните дни, това винаги означава възраждане, възнаграждение за усилията, слава и окончателна победа, дори на пръв поглед всичко да не изглежда така.

Достатъчно е да поканим в сърцето си Възкръсналия, и веднага в нашият вътрешен свят ще засияе, както вчера вечерта църквата сияеше от Пасхалните свещи, дори от дълги години в сърцето ни да е обитавало злото и да е господствала дълбока тъма. Всичко в нас, нашият дух наистина може по чудесен начин да оживее, оставяйки назад гробното тление, изгаряйки поражението, безнадеждността и пустотата, а също и тревогата за утрешния ден, които често изпълват душата, когато в нея умира Бог.

Затова нека да дадем на нашето сърце, ако още не сме го направили, тази пролет, това разсъмване, това изпълнено с надежда пробуждане за нов живот. Да го дадем още днес! И да не забравяме думите на свети Павел, отправени към колосяните, но и към нас: „Ако сте възкръснали заедно с Христа, търсете това, що е горе, дето Христос седи отдясно на Бога, за небесното мислете, а не за земното”. (Кол. 3, 1-2)

Нашият Бог е Бог на живота, истината, справедливостта, мира и щастието. Затова Той никога няма да изостави Своя свят на злото. И когато настъпи определеният час, Той ще даде на света онова, което за него е предназначено – доброто. Така, както Той върна живота на несправедливо убития Христос. Затова трябва да чакаме и да вярваме. Може би ще ни се наложи да чакаме дълго. На апостолите онези две палестински нощи – всъщност много кратки, в продължение на които Христос бил в гроба, сигурно са се сторили безкрайни. Но в края на краищата тези нощи преминаха и Пасхалната светлина озари света!

Нека да си пожелаем един на друг упование и търпение в очакването. Да си пожелаем спокойствие и увереност, присъщи на хората, които знаят на Кого са се доверили. Да си пожелаем онази, водеща началото си от Евангелието житейска мъдрост, която учи: очаквайки, трябва да растем и времето на очакване да превръщаме в дела, които да обогатяват - нас самите, обществото и целия свят.